

[Hans Knudsen.]

det princip, at for forsikringer med en samlet kapitaludbetaling kunne man kun få præmien fradraget, for så vidt der var plads dertil inden for de begrænsede 600 kr. i forsikringsfradrag.

Til gengæld er så hele kapitalen, når den kommer til udbetaling, fritaget for indkomstbeskatning. Dette hovedprincip er fastholdt, og det vil også bestå fremover. Derimod var man enig om, og det er man fremdeles, at forsikringer, der til sin tid udbetales i årlige rater, enten på livstid eller i hvert fald i mindst 10 år, skulle indkomstbeskattes, når de kom til udbetaling, mens præmiebetalingen til gengæld skulle være fradragsberettiget, når den strakte sig over mindst 15 år. Det er det hovedprincip, der er fastlagt gennem vore ligningslove, og som sikkert ingen vil anfægte; det tror jeg der er nogenlunde enighed om. Når der er fuldt fradrag for præmierne, bør der ske beskatning af udbetalingerne, og når der ikke er fradrag for præmierne ud over de 600 kr., bør udbetalingerne til sin tid være skattefrie.

Nu har der imidlertid vist sig at være et hul i disse bestemmelser. Reglerne er udmærkede, når det er den forsikrede selv, der betaler præmierne, men når det til eksempel er arbejdsgiveren, der har betalt præmierne, er de fuldt fradragsberettigede for hans vedkommende, uanset om pensioneringen er baseret på en samlet skattefri kapitaludbetaling eller ej. Sådant kan det naturligvis ikke være, og herom er der vist heller ikke nogen uenighed, i hvert fald har der ikke været det i udvalget. Alle partier i udvalget har givet tilsagn om, at man er villig til at rette på dette forhold, at man er villig til at lukke det hul i lovgivningen, der er, men når man er kommet dertil, er enigheden om fremgangsmåden hørt op.

Den højtærede finansminister har foreslået at rette forholdet op på den måde, at der tages en samlet skat én gang for alle på 25 pct. af „arbejdsgiverandelen“, når forsikringssummen kommer til udbetaling. Det skulle være en engangsafgift, der ikke var fradragsberettiget det følgende år. Hvis der er en sådan engangsafgift, ved man også, at den vil være nøjagtigt lige stor for alle. Hvis der var

fradragsret for denne skat, ville den virkelige beskatning jo blive højst forskellig, efter som fradragsretten kunne udnyttes af de enkelte, og så måtte ydermere naturligvis procenten være højere end de foreslåede 25.

Det, den højtærede finansminister her har foreslået, er en beskatningsregel, der er simpel, ligetil, ensartet i sin virkning og letfattet for skatteyderne, tillige en beskatningsregel, som venstre og konservative i deres regeringstid selv er gået ind for, men som det desværre i udvalget ikke har været muligt at komme på talefod med de to partiers repræsentanter om. Og hvad er det så, man foreslår fra de to partiers side? Ja, det fremgår af ændringsforslag nr. 9, sidste punktum. Man foreslår her, at i stedet for 25 pct.s beskatning én gang for alle skal det beløb, der kommer til udbetaling, beskattes på den måde, at en tiendedel af det lægges oven på vedkommende skatteydere indkomst det år, hvori udbetalingen har fundet sted, og i hvert af de følgende 9 år. Det er efter min mening et så kinesisk system, at jeg ikke forstår, at udvalgsmedlemmerne har kunnet gå ind for det. Specielt forstår jeg ikke, at de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) i fuldt alvor vil lægge navn til et så indviklet beskatningssystem. Man er ganske vist villig til, hvis skatteyderen skulle afgå ved døden, inden de 10 år er gået, at beskatte den resterende del af den kapitaludbetaling, der har fundet sted, med 25 pct., naturligvis eller vel sagtens under den forudsætning, at det beløb endnu er til stede, som i sin tid blev udbetalt.

Så vidt jeg forstår oppositionen, har den kun én eneste motivering for denne mærkværdige 10 års plan, og det er, at man bærer på en indre angst for skattefradragsreglens bortfald, en angst, som man ikke nærede, da det ærede medlem hr. Thokil Kristensen i sin tid som finansminister stillede et lignende forslag, og en angst, som jeg ikke begriber kan give sig så mærkværdige udsagn, som tilfældet har været her. Er frygten for, at der skal blive pillet ved skattefradragsreglen på andre områder, virkelig så stor, virkelig af sådanne dimensioner, at man over for et fornuftigt og enkelt forslag, som alle kan forstå, og som enhver kan